

Beslutningsforslag nr. B 20. Fremsat den 24. oktober 1995 af Keld Albrechtsen (EL) og Frank Aaen (EL)

Forslag til folketingsbeslutning

om dansk nej til øget brug af flertalsafgørelser i EU

Folketinget opfordrer regeringen til at afvise alle traktatændringsforslag, som går ud på at udvide området, inden for hvilket EU's Ministerråd kan træffe afgørelse ved flertalsbeslut-

ning eller ved andre former for afstemning, som begrænser det enkelte lands mulighed for at nedlægge veto.

Bemærkninger til forslaget

Forslagsstillerne ønsker at erstatte det overnationale EU med et mellemstatsligt samarbejde. Derfor ønsker forslagsstillerne i første række at hindre en udvidelse af det område, inden for hvilket EU's Ministerråd i dag kan træffe beslutning eller vedtage love ved hjælp af flertalsafgørelser.

Danmark bør sige nej til øget brug af flertalsafgørelser, herunder også nej til nye afstemningsformer, som vil fratage det enkelte land vetoretten på områder, hvor et enkelt land i dag kan blokere for en beslutning. EU's refleksionsgruppe har fremlagt overvejelser om sådanne ny typer af afstemninger, f.eks. ideen om enighed minus én, altså vedtagelser, som kan gennemføres imod et enkelt lands stemme.

Socialdemokratiets årsmøde har i en udtalelse i begyndelsen af september 1995 foreslået, at miljøafgifter skal kunne gennemføres ved flertalsafgørelse i EU. Partiet foreslår, at der skal være tale om minimumsafgifter, som det enkelte land kan forhøje, men som altså skal gennemføres i alle lande – også i de lande, som har stemt imod.

Dette forslag betyder, at der indføres overnationale beslutninger om skattepolitik og dermed åbnes for en direkte EU-indblanding i de enkelte landes finanspolitik og dermed i fordelingspolitikken og socialpolitikken. Dette er efter forslagsstillerne opfattelse helt uacceptabelt.

Forslagsstillerne er ikke i tvivl om, at et eventuelt dansk forslag om flertalsafgørelser på miljøområdet med det samme af andre EU-lande vil blive modsvaret af ønsker om flertalsafgørelser på andre områder, som der ikke vil være dansk tilslutning til. Forslagsstillerne kan sagtens forestille sig, at der kan vedtages afgifter, som vil komme meget ubejlignet for det danske Folketing, da det vil være naivt at tro, at flertalsafgørelser i EU i forhold til skatter og afgifter lige præcis kan begrænses til, hvad et dansk Folketing måtte finde relevant.

Som økonomiminister Marianne Jelved gør opmærksom på i Politiken den 9. september 1995: »... (kunne) eksempelvis en fælles CO₂-afgift komme til at indeholde, at energi fra a-kraft-værker slet

ikke beskattes eller beskattes mindre end energi med CO₂-indhold...«, samt at »... Hvis vi fra dansk side åbner op for flertalsafgørelser for miljøafgifter, kan der meget let opstå pres fra de øvrige lande om, at andre fiskale afgifter og miljøafgifter omfattes af flertalsafgørelser«. Skatteminister Carsten Koch har været inde på lignende betragtninger i forbindelse med diskussionen på Socialdemokratiets landsmøde den 2.-3. september 1995, hvor man vedtog udtalelsen om, at Socialdemokratiet nu går ind for flertalsafgørelser på miljøområdet.

På denne baggrund spurgte Keld Albrechtsen (EL) den 5. september 1995 skatteministeren:

»Kan ministeren oplyse, om der findes en klar definition på forskellen mellem miljøafgifter og andre afgifter, og kan der udarbejdes en definition, der sikrer en klar adskillelse mellem miljøafgifter og den øvrige skatte- og afgiftspolitik?« (Spørgsmål nr. S 2548).

Skatteministeren svarede den 18. september 1995:

»På nuværende tidspunkt findes der ikke nogen alment anerkendt definition, som afgrænser miljøafgifter i forhold til andre skatter og afgifter. I embedsmandsudvalget om grønne afgifter og erhvervene blev en afgift, der bidrog til realisering af en miljømålsætning, kategoriseret som en grøn afgift. Der er imidlertid andre, som kategoriserer grønne afgifter/fiskale afgifter anderledes. Om der kan udarbejdes en definition, som kan blive alment anerkendt, vil formentlig blandt andet vise sig i forhandlinger i EU m.v.«.

Det vil sige, at i EU vil Danmark skulle tilkæmpe sig en definition, som passer til dansk miljøpolitik, samtidig med at vi kan konstatere, at Danmark i adskillige tilfælde er blevet nedstemt på konkrete miljøspørgsmål. Det forekommer forslagsstillerne totalt urealistisk at forestille sig, at de danske opfattelser af miljø kontra grønne afgifter kan slå igennem på disse betingelser. Flere af vores miljøafgifter vil i andre landes øjne mere ligne afgifter, som de rubricerer under det indre marked og som almindelige erhvervs- og industrielle afgifter.